

Hundene i St. Johns

- efterfølgeren til Skabelsen af Labradoren.

Den hund, der gennem mere end 300 år havde hjulpet fiskerne og jægerne til at få mad på bordet - og endda havde sin store andel i den kolossale udvikling af Newfoundland, herunder den økonomiske udvikling, var pludselig uønsket og skulle udryddes. Årsagen var, at fiskeriet var helt i bund. Mange sultede på grund af stor arbejdsløshed. Derfor havde man på Newfoundland besluttet, at skabe nye økonomier og arbejdspladser på øen gennem fåreavl, fordi man som hjemme i England, ville skabe de arbejdspladser, der knytter sig til fåreavl, nemlig kødproduktion ved slagtning af får og spinderier til behandling af ulden. Man glemte bare helt, at Newfoundland er arktisk område, hvor fåreavl i stor skala er umuligt.

St. Johns Water Dog blev beskyldt for at angribe og dræbe får i store mængder. Derfor skulle den begrænses meget stærkt gennem udryddelse, for at sikre fåreavlen. Fiskerne og jægerne havde deres bryderier med myndighederne, som fortalt i 'Skabelsen af Labradoren'. Fiskerne og jægerne tabte slaget, og måtte stille se til, at deres højt elskede hund blev udryddet. Retvis døde fårene af forfrysninger og koldbrand. De døde af sult og kulde i det arktiske klima med bitre og hårde vintre. For overhovedet at få noget at æde, gik der kannibalisme i fårene, de åd deres døde fæller.

Hundene havde længe kunnet mærke på deres ejere, at der var noget helt galt. De måtte ikke længere løbe frit rundt og lege på havnen eller stranden som de plejede, når de ikke var med ude at fiske eller var med på jagt. De fik besked på, at gemme sig i udhuse, fiskekure og under de omvendte fiskejoller. Her kravlede de op på det omvendte siddebræt og lå musestille, indtil fiskeren kom næste morgen og skulle i gang med fiskeriet. Alt det kunne hundene ikke forstå, men de gjorde, hvad de fik besked på af deres ejer, for en St. Johns Water Dog er jo kendt for dens lydighed og tjenstvillighed.

Det var en frygtelig tid at gennemleve for både mennesker og hunde, og især børnene græd hver eneste aften, når de kunne høre skuddene fra soldaternes geværer. De vidste, at der blev en hund mindre for hvert skud. Hundene kunne fra den ene dag til den anden jo se, at en af deres kammerater ikke mere kom på havnen. Hvor er den, eller den, kammerat pludselig blevet af? Det forstod de ikke!

Hundene besluttede sig for at anvende deres kollektive intelligens og viden om mennesker, og disses adfærd, og omsatte den viden til at gennemføre nogle intelligente og spændende aktioner. De ville aktivt bekæmpe deres værste fjender; patroner, gift, hundefanger, dyreinternatet, politi og soldater. I St. Johns skete mange mystiske hændelser, der reddede tusindvis af hunde fra at dø. Der er aldrig fundet nogen forklaringer på de hændelser! Politiets undersøgelser er aldrig ført frem til nogen opklaring, og ingen mennesker har været anklaget. I St. Johns tror fiskerne og jægerne, at det er hundene, der stod bag hændelserne.

Finn Bech Christensen giver gerne interviews og kan kontaktes på telefon 35 10 15 28, eller via fbcm@malusen.com. Boganmeldere kan bestille en PDF-e-bog til læsning ba@malusen.com. Der kan bringes uddrag af bogen i forbindelse med omtale af "Hundene i St. Johns".